

РЕШЕНИЕ

№ 17537

гр. София, 22.05.2025 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 31 състав, в
публично заседание на 22.05.2025 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Веселина Женаварова

при участието на секретаря Розалия Радева, като разглежда дело номер **5078** по описа за **2025** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по чл. 111, ал. 1 от Закона за изпълнение на наказанията и задържането под стража /ЗИНЗС/ във вр. с чл. 145 от Административно-процесуалният кодекс /АПК/.

Образувано е по жалба на Т. Р. М. – изтърпяващ наказание „лишаване от свобода“ в Затвора - [населено място], 1 група, срещу Заповед № 261/09.05.2025г. на началника на Затвора-С., с която на Т. Р. М. е наложено дисциплинарно наказание „изолиране в наказателна килия“, за срок от 14 денонощия. Като твърди, че не е извършил вмененото му нарушение, жалбоподателят моли да бъде отменена оспорената заповед.

В съдебно заседание жалбоподателят Т. Р. М., лично, поддържа жалбата.

Ответникът – началника на затвора в [населено място], чрез процесуалния си представител служител с юридическа правоспособност Б. К., оспорва жалбата като неоснователна.

Прокурор от Софийска градска прокуратура, р.пр., не се явява в съд.з. и не дава заключение по делото.

Съдът след като обсъди доводите на страните, прецени представените по делото доказателства поотделно и в тяхната съвкупност и извърши проверка на оспорените актове в съответствие с разпоредбата на чл. 168 АПК, за да се произнесе съобрази следното от фактическа страна:

Видно от докладна записка №849/14.04.2025г. от инспектор Хр.Б. – ИСДВР 11 група и М., на 09.04.2025г. в 11.30 часа, след пристигането му на територията на 11 група за да предаде лична кореспонденция на задържани под стража лица, бил посетен от Т. Р. М., видимо раздразнен и афектиран, който заявил, че не е съгласен да бъде настанен в постоянно заключено спално

помещение. Инспекторът му обяснил, че причината за постоянно заключване на помещения №1, 2 и 7, е възникнала физическа саморазправа при престой на открито на 02.04.2025г. Жалбоподателят заявил, че не е съгласен с това и започнал да се заканва с физическа саморазправа с подсъдимия Р. и с НОС. Въпреки, че бил направен опит да бъде успокоен, М. заявил, че при следващ проблем ще се барикадира и ще се запали и ако не реши проблемите си с дежурния главен надзирател ще използва оръжие и ще го нарани. В докладната записка е посочено и че Т. М. не за пръв път има неприлично и неадекватно държане спрямо служителите на територията на затвора, като многократно е наказван за неадекватното си и неприлично държане в училището на територията на затвора СУ „С. И. Р.“, както и в медицинския център на затвора. С докладна записка от 14.04.2025г. от инспектора е предложено на лишения от свобода Т. Р. М., ненаграждаван, наказван, да бъде наложено дисциплинарно наказание: „изолиране в наказателна килия за срок от 14 денонощия“.

С оспорената Заповед № 261/09.05.2025г. на началника на Затвора-С., на Т. Р. М., наказван, ненаграждаван, е наложено дисциплинарно наказание „изолиране в наказателна килия за срок от 14 денонощия“ за извършено дисциплинарно нарушение по чл. 100, ал. 1 и ал.2, т.7 от ЗИНЗС във вр. с чл.96, т.3 и т.4 и чл.97, т.4 от ЗИНЗС.

Заповедта е съобщена на 12.05.2025г. на жалбоподателя, като жалбата срещу нея е постъпила в АССГ на 14.05.2025г.

От ответника са представени по делото Заповед №276/14.05.2025г., Заповед №237/28.04.2025г., Заповед №238/28.04.2025г., Заповед №5/17.04.2025г., Заповед №182/31.03.2025г. и Заповед №18/08.01.2025г. и преписките, по които са издадени те. Видно от същите, в периода 06.11.2024г.-09.04.2025г. жалбоподателят е осъществил деяния, представляващи дисциплинарни нарушения по смисъла на ЗИНЗС - държал се е арогантно с медицинския персонал и пациентите в СБАЛЛС, с преподавателите си в училище, нарушавал дисциплината в учебните часове, драскал чиновове, имал словесни конфликти с други задържани под стража и пенитенциарните служители.

При така установената фактическа обстановка, съдът прави следните правни изводи:

Жалбата е процесуално допустима, като подадена от легитимирано лице с правен интерес, в законово установения срок по чл. 111, ал. 1 от ЗИНЗС и против акт, подлежащ на съдебно обжалване и контрол за законосъобразност. По съществото ѝ, съдът взе предвид следното:

Оспорената заповед е издадена от компетентен съгласно чл. 104, ал. 1, предл. първо ЗИНЗС административен орган – началника на Затвора-С.; във формата по чл. 104, ал. 1, предл. първо ЗИНЗС във вр. с чл. 59, ал. 1, ал. 2 АПК.

В хода на административното производство не са допуснати съществени нарушения на административно производствените правила. На жалбоподателя е дадена възможност да даде обяснения съгласно чл. 105, ал. 1 ЗИНЗС. Изводите на административният орган са направени и съответни на събраните по административната преписка доказателства – докладна записка. С оглед противоречията в обясненията на жалбоподателя – напр., че не е бил наясно защо е настанен в постоянно заключено спално помещение, при положение, че в съдебно заседание сам представя заповедта за това, твърденията му, че му е издадена епикриза относно застрашаващо живота му състояние за лечението на окето са му създадени пречки от администрацията, а от представената от Т. М. е видно, че той е отказал операция, съдът не дава вяра на обясненията на жалбоподателя, че не е отправял закани за саморазправа, а само е искал обяснения.

Относно издаването на заповедта в съответствие с материалния закон и при съобразяване с целите на ЗИНЗС, съдът взе предвид следните съображения: Разпоредбата на чл. 100, ал. 1 ЗИНЗС определя като дисциплинарно нарушение „деяние (действие или бездействие), извършено

виновно от лишените от свобода, с което се нарушава вътрешният ред. За дисциплинарно нарушение се смятат и изброените в ал. 2 на чл. 100 от закона деяния.“.

С процесната заповед е прието, че жалбоподателят е нарушил разпоредбата на чл.96, т.3 (да спазва установените правила) и т.4 (изпълнява точно нарежданията и заповедите на съответните длъжностни лица) и чл.97, т.4 от ЗИНЗС /лишените от свобода не могат да упражняват физическо или психическо насилие, включително за решаване на възникнали конфликти помежду им/, което представлява дисциплинарно нарушение смисъла на чл.100, ал.1 и ал. 2, т.7 от ЗИНЗС /дисциплинарно нарушение е физическа саморазправа с лишени от свобода или служители, както и закана за такава/, за което е приложим чл.102, ал.2 от ЗИНЗС.

От събраните по делото доказателства – докладна записка безспорно се установява, че жалбоподателят е отправил закана със саморазправа, поради което съдът счита, че с поведението си Т. М. е осъществил дисциплинарно нарушение по чл. 100, ал. 1 и ал.2, т.7 от ЗИНЗС във вр. с чл.96, т.3 и т.4 от ЗИНЗС. За това нарушение на Т. Р. М., наказван, ненаграждаван, е наложено дисциплинарно наказание „изолиране в наказателна килия за срок от 14 денонощия“ .

Наложеното наказание правилно е определено по вид съобразно разпоредбата на чл. 102, ал. 2 от ЗИНЗС и при индивидуализацията му съгласно ал.1 са взети предвид характера и тежестта на извършеното дисциплинарно нарушение, поведението на лишения от свобода с оглед предишните дисциплинарни нарушения и здравословното състояние на лицето. Въпреки, че само по себе си нарушението не се отличава с особена тежест, доколкото на жалбоподателя за еднакви или подобни нарушения в рамките на 3-4 месеца са наложени още пет други наказания - „извънредно дежурство по поддържане на чистотата“, „забрана за участие в колективни мероприятия във и извън М.“, „настаняване в постоянно заключено помещение, без право на участие в колективни мероприятия“, „изолиране в наказателна килия“ за по-кратък срок – 4 денонощия, които очевидно не са изпълнили целта да се поправи и превъзпита нарушителя към спазване законите и добрите нрави, съдът намира, че определеното в случая наказание е справедливо.

С оглед на изложените съображения съдът приема, че обжалваната Заповед № 261/09.05.2025г. на началника на Затвора-С. като издадена от компетентен орган и в изискуемата се форма; постановена в съответствие и при правилно приложение на материалния закон; при спазване на административно-производствените правила и съобразяване с целта на закона, е правилна и законосъобразна. Жалбата се явява неоснователна и като такава, следва да бъде отхвърлена.

Съдът констатира, че по делото оспорващият с подаване на жалбата си не е внесъл държавната такса, дължима се в съдебното производство съгласно т. 26, б. "а" от Тарифа № 1 към Закона за държавните такси за таксите, събирани от съдилищата, прокуратурата, следствените служби и Министерството на правосъдието. Ето защо жалбоподателят следва да бъде осъден да внесе по сметка на Административен съд София – град държавна такса в размер на 10 лева.

Водим от горните мотиви и на основание чл. 111, ал. 5 и ал. 6, т. 1 от ЗИНЗС, Административен съд София-град

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА Заповед № 261/09.05.2025г. на началника на Затвора-С..

ОСЪЖДА Т. Р. М., ЕГН: [ЕГН], да заплати по сметка на Административен съд София – град държавна такса в размер на 10 /десет/ лева.

Решението подлежи на касационно оспорване пред тричленен състав на Административен

съд София-град в 14-дневен срок от съобщаването му на страните.

ДИЯ:

СЪ